

Zarzuty i główne argumenty

W drodze pierwszego zarzutu, podzielonego na cztery części, ENI podnosi, że Sąd dopuścił się kilkakrotnie naruszenia prawa oraz naruszył spoczywający na nim obowiązek uzasadnienia, podstawowe zasady przewidziane w Karcie praw podstawowych UE i EKPC z pogwałceniem prawa wnoszącej odwołanie do obrony. ENI podnosi, że:

- domniemanie rzeczywistego wywierania decydującego wpływu spółki matki jest nieuzasadnione w świetle zasad rządzących przypisaniem odpowiedzialności w dziedzinie karteli oraz zasad w zakresie domniemań wypracowanych przez orzecznictwo ETPC; w każdym razie Sąd nie orzekł w przedmiocie argumentów przytoczonych w ramach skargi w kwestii zakresu wymogu wywierania rzeczywistego decydującego wpływu;
- dowody powołane przez ENI w celu obalenia domniemania odpowiedzialności nie zostały właściwie przeanalizowane. Sąd bowiem oddalił się od kanonów prawnych zdefiniowanych w tym względzie przez właściwe orzecznictwo Trybunału i samego Sądu;
- Sąd wprawdzie zgodnie z orzecznictwem wyszedł z założenia co do podważalności domniemania odpowiedzialności, jednak w ramach jego stosowania zniekształcił jego realny zakres i tym samym uniemożliwił dowód przeciwny żądany przez ENI oraz przyjął odpowiedzialność nieopartą na zasadzie winy.
- Sąd bez uzasadnienia uznał, że nie ma obowiązku oceny argumentów przytoczonych przez ENI w przedmiocie znaczenia zasady ograniczonej odpowiedzialności spółek w celu przypisania odpowiedzialności spółki matki na podstawie domniemania rzeczywistego wywierania decydującego wpływu i błędnie zastosował kryteria prawne wynikające z orzecznictwa w dziedzinie sukcesji przedsiębiorstw w prawie konkurencji.

W drodze drugiego zarzutu, podzielonego na dwie części, ENI zarzuca Sądowi naruszenie art. 23 rozporządzenia 1/2003⁽¹⁾, zasady proporcjonalności oraz obowiązku uzasadnienia. ENI w szczególności podnosi, że Sąd:

- popełnił błąd w ocenie wagi naruszenia w celu określenia wysokości grzywny bezpodstawnie zaprzeczając wszelkim dowodom przedstawionym w tym celu przez ENI, jak również argumentom przytoczonym w kwestii nieproporcjonalnego charakteru zastosowanego współczynnika mnożenia;
- orzekł jako zasadne wyłączenie Syndial z kręgu adresatów zaskarżonej decyzji, oddalając się tym samym od kryteriów wynikających z orzecznictwa w dziedzinie sukcesji przedsiębiorstw oraz bez uwzględnienia skutków na maksymalną kwotę grzywny.

⁽¹⁾ Dz.U. L 1, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawie T-59/07, Polimeri Europa przeciwko Komisji, wniesione w dniu 4 października 2011 r. przez Polimeri Europa SpA

(Sprawa C-511/11 P)

(2011/C 340/23)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: Polimeri Europa SpA (przedstawiciele: M. Siragusa, F.M. Moretti i L. Nascimbene, Rechtsanwälte)

Inny uczestnik postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie występuje o

- uchylenie w całości albo w części wyroku Sądu w zakresie, w jakim na tej podstawie oddalono skargę Polimeri w sprawie T-59/07, a zatem:
 - (i) stwierdzenie nieważności w całości lub w części decyzji Komisji C(2006) 5700 wersja ostateczna z dnia 29 listopada 2006 r. odnoszącej się do postępowania na mocy art. 81 [WE] oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F/38.638 — Kauczuk butadienowy i emulsyjny kauczuk butadienowo styrenowy, zwanej dalej „decyzją”),
 - (ii) lub, uchylenie grzywny nałożonej na Polimeri albo obniżenie jej kwoty;
- tytułem żądania ewentualnego, uchylenie wyroku w całości albo w części w zakresie, w jakim na tej podstawie oddalono skargę Polimeri w sprawie T-59/07 oraz przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania z uwzględnieniem uwag Trybunału;
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania w sprawie T-59/07

Zarzuty i główne argumenty

Sąd przy lekturze pisma w sprawie przedstawienia zarzutów z dnia 6 kwietnia 2006 r. nie zauważył poważnej pomyłki, ze względu na którą oparł na błędnych przesłankach oddalenie trzeciego zarzutu skargi Polimeri dotyczącego naruszenia prawa do obrony polegającego na rozbieżności między pismem w sprawie przedstawienia zarzutów z dnia 6 kwietnia 2006 r. a decyzją, w zakresie sposobu rozkładu odpowiedzialności między Polimeri i Syndikal.

Sąd błędnie zastosował odpowiednie orzecznictwo wspólnotowe poprzez przypisanie Polimeri odpowiedzialności za naruszenie oraz wyłączenie Syndical z kręgu adresatów decyzji i niewystarczające uzasadnienie oddalenia zarzutów powołanych przez Polimeri w tym zakresie.

Sąd błędnie zastosował odpowiednie orzecznictwo wspólnotowe, kiedy dokonał analizy zarzutów Polimeri dotyczących rozbieżności między zeznaniami różnych pracowników przedsiębiorstwa, którzy sami współpracowali w zakresie poszczególnych aspektów rzekomego naruszenia w ramach programu świadka koronnego. Sąd, poprzez pominięcie istotnych dowodów o charakterze odciążającym, nie poddał obszernej analizie dowodów przedstawionych przez Komisję.

Sąd nie zwrócił uwagi na poważne błędy popełnione przez Komisję przy stosowaniu wytycznych w sprawie ustalania wysokości grzywny i przy zaklasyfikowaniu w decyzji naruszenia jako naruszenia „o bardzo poważnym charakterze” oraz, ponadto, nie uzasadnił w wystarczającym stopniu oddalenia zarzutów podniesionych przez Polimeri w tym zakresie. Sąd nie dokonał w pełnym zakresie sądowej kontroli wymiaru grzywny nałożonej na Polimeri.

Sąd nie zwrócił uwagi na poważne błędy popełnione przez Komisję przy określaniu mnożnika i nie uzasadnił w wystarczającym stopniu oddalenia zarzutów podniesionych przez Polimeri w tym zakresie. Sąd nie zwrócił również uwagi na to, że Komisja przy okazji określania mnożnika nie przestrzegła zasady równego traktowania oraz, ponadto, nie uzasadnił w wystarczającym stopniu oddalenia zarzutów podniesionych przez Polimeri w tym zakresie.

Sąd przy stosowaniu orzecznictwa wspólnotowego popełnił poważny błąd w ramach oceny zarzutów Polimeri podniesionych w związku z niedopuszczeniem kilku załączników skargi i jego uzasadnienie jest w tym zakresie niewystarczające. Tym samym sąd pominął argument na rzecz obrony Polimeri przed obciążającym ją zarzutem istnienia kartelu oraz jej udziału w nim i w ten sposób bezprawnie uchylił się od swojego obowiązku do przeprowadzenia pełnej kontroli sądowej stanu faktycznego ustalonego przez Komisję na niekorzyść spółki.

**Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 4 sierpnia 2011 r.
— Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej**

(Sprawa C-346/10) ⁽¹⁾

(2011/C 340/24)

Język postępowania: grecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 246 z 11.9.2010.

**Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 8 sierpnia 2011 r.
— Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej**

(Sprawa C-597/10) ⁽¹⁾

(2011/C 340/25)

Język postępowania: francuski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 19.2.2011.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 22 czerwca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Frankfurt am Main — Niemcy) — Condor Flugdienst GmbH przeciwko Jürgenowi Dörschelowi

(Sprawa C-151/11) ⁽¹⁾

(2011/C 340/26)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 204 z 9.7.2011.